

BARNE-, LIKESTILLINGS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET	
Arkivkode:	410,01
Dato:	10/10-11
Saksnummer:	201101407-062

HØGSKOLEN I OSLO
OG AKERSHUS

Det kongelige barne-, likestillings- og inkluderingsdepartement
Postboks 8036 Dep
0030 Oslo

Dato: 06.10.2011

Vår ref.: 2011/2206
Deres ref.:

Saksbehandler: Knut Sverre Bjørndalen Røang

Høringsuttalelse til forslag til revidert forskrift om barnets talsperson i saker som skal behandles i fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker

Vi er kjent med at høringsfristen var 1. oktober og at vi er for sent ute. Det har dessverre oppstått en misforståelse internt i vår organisasjon som har medført at uttalelsen ikke har nått fram til utsending i tide. Vi sender den likevel over til departementet.

Vi er enige i departementets forslag og vektlegging av argumenter med hensyn til §§ 1, 3, 4 og 7 i forskriften. Vi ønsker å knytte noen kommentarer til §§ 2, 5 og 6. Videre har vi en merknad til eventuell talsperson ved rettslig overprøving.

Ad. § 2. I formuleringen "barnets ønske" bør det klargjøres at det kun er barnets ønske om å bruke talsperson eller ikke som denne paragrafen dreier seg om, og ikke hva barnet ønsker når gjelder forslaget som barneverntjenesten vil komme med.

Ad. § 5. Vi er enige i at talspersonen ikke skal gi en selvstendig vurdering av saken. Likevel har vi som fagkyndige i Fylkesnemnda erfart at det er viktig at talspersonen har mulighet til å uttale seg om barnet i den situasjonen vedkommende har snakket med det. Det kan være inntrykk av hvordan barnet virket, om det virket ambivalent (selv om det hadde en uttalt mening), innsluttet, overbevist, presset, usikkert osv. Talspersonene er personer som ofte kan "lese" kroppsspråket til barn, og det kan være i motsetning til de ordene det bruker. Vi kan ikke se bort fra at noen av disse barna kan være i en presset situasjon når det gjelder lojalitet til foreldrene, og det kan ha betydning for hvordan de ordlegger seg. Vi foreslår derfor at det tas inn en setning om at talsperson har mulighet til å uttale seg om inntrykk denne fikk av barnet under samtalen.

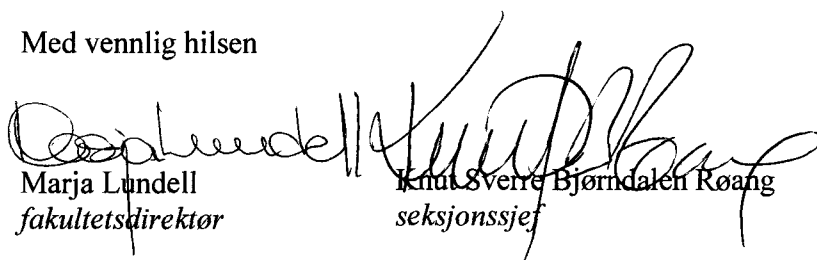
Ad. § 6. Skriftlig dokumentasjon. Departementet anfører som en eventuell gevinst at partene får vite barnets mening før Fylkesnemnda, og dermed unngå en belastende sak. Vi mener det sjelden vil være aktuelt fordi sakene er svært sammensatte og barnets ønske vil være ett av mange argumenter i saken. Dessuten mener vi at barneverntjenesten i mange saker får vite hva barnet ønsker gjennom kontakt med barn og foreldre og eventuelle sakkyndiges rapporter under saksbehandlingen. Vi mener at talspersonen ikke skal levere en skriftlig rapport og begrunner det følgende:

- Skriftliggjøring i denne sammenhengen vil være unntak i forhold til andre vitner og vil likne mer på sakkyndiges rapport.
- Det å skriftliggjøre barnets synspunkter, kan føre til risiko og ekstra belastning for barnet i og med at barnets synspunkt blir kjent lenge før Fylkesnemnda behandler saken.

- Vi mener det vil være vanskelig for barnet å ombestemme seg hvis det foreligger en skriftlig rapport. Det fokuseres i høringsnotatet på at barnet kan velge ikke å uttale seg og kan trekke samtykket. Hva skjer med dette dokumentet hvis barnet ombestemmer seg? Skal det makuleres?
- Talspersonen velges på grunn av sine kommunikative ferdigheter med barn. Vi frykter at en skriftlig rapport vil få for sterkt fokus i forhold til det talspersonen formulerer muntlig i nemnda.

Til slutt vil vi bemerke at vi mener det er behov for lovbestemmelser som regulerer barnets talsperson i rettssystemet generelt. Det blir lagt økende vekt på barnets mening og medvirkning. En ordning med barnets talsperson vil styrke barnets stilling.

Med vennlig hilsen

Marja Lundell
fakultetsdirektør

Knut Sverre Bjørndalen Røang
seksjonssjef